

operaci. Poškozenému jest přiznati přilepšení na stravě, jehož je třeba pro organické poruchy následkem úrazu.

(Rozh. ze dne 13. června 1931, Rv II 438/30.)

Žalobkyně byla zachycena automobilem žalovaných a těžce poraněna. Při operaci bylo zjištěno roztržení žaludku a sleziny, jež jí musela býti vyňata. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaných kromě jiného zaplacení 50.000 Kč bolestného a přilepšení na stravě. Procesní soud první stolice přisoudil žalobkyni 10.000 Kč bolestného a na přilepšení na stravě po 6 Kč za 683 dní. Odvolací soud nevyhověl odvolání ani té ani oné strany. Ani Nejvyšší soud nevyhověl dovolání stran a odvětil k dovolání žalovaných v otázkách, o něž tu jde, v

důvodech:

Není správný názor žalovaných, že při stanovení bolestného jest přihlížeti jen k síle a k době trvání fysických bolestí, neboť nic podobného nelze z předpisu § 1325 obč. zák. dovoditi, ano jest tam výslovně ustanoveno, že škůdce zaplatí poškozenému bolestné přiměřené vyšetřeným okolnostem. Soud odvolací proto právem při stanovení výše bolestného přihlížel nejen ke zjištěným fysickým bolestem žalobkyně, nýbrž i k povaze jejího zranění a k dalším zjištěným okolnostem, t. j. k potížím, které zůstaly po zdařilé operaci a které přirozeně žalobkyni způsobují útrapy jako následky úrazu, které jí musí býti nahrazeny bolestným. Tyto následky zranění žalobkyně tu již jsou a neodpovídá proto pravdě tvrzení žalovaných, že bolestným byly hrazeny žalobkyni i újmy, které by snad mohla míti v budoucnosti.

Žalovaní vytýkají dále napadenému rozsudku nesprávné právní posouzení v tom, že soud odvolací v souhlasu se soudem první stolice přiznal žalobkyni na přilepšení na stravu po 6 Kč denně za 683 dní. Bylo zjištěno, že jde o zachování zvláštní diety, ježto obyčejná domácí strava se nesnáší po dlouhou dobu (měsíce až roky) a lepší výživu žalobkyně že potřebuje po delší dobu nejen pro nebezpečí utvoření střevního nádoru, nýbrž i proto, že odstraněním sleziny nastaly změny v oběhu krve, ve tvorbě krve a ve výměně organických látek a nedostatek protibakteriálních ochranných látek. Zjištění toto stačí k úsudku, že žalobkyně potřebovala přilepšení stravy od svého prvního propuštění z nemocnice až do doby, do které o ně žádala, do 8. června 1929, což činí 683 dní.

Čís. 10875.

Pohledávkám bratrských pokladen přísluší výsadní zástavní právo na horních nemovitostech jen s věcným a časovým omezením stanoveným pro nedoplatky výdělkové daně.

K tomu, že pro pojišťovací příspěvky k bratrským pokladnám platí co do doby, kdy jsou zadrželé, podle stanov zvláštní ustanovení, nelze přihlížeti, byly-li tyto stanovy předloženy až s (dovolacím) rekuresem.

I pro veřejné orgány platí zásada § 210 ex. ř. Následky nedostatečnosti písemné přihlášky a nepřítomnosti u rozvrhového roku musí nésti strana, bez rozdílu, zda jest veřejným orgánem, či osobou soukromou.

(Rozh. ze dne 15. června 1931, R I 288/31.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodané horní nemovitosti nepřikázal soud první stolice v přednostním pořadí nedoplatky příspěvků hnědo-uhelnému těžařskému společenstvu, ani spojenému hornímu revíru, ani revírní bratrské pokladně nedoplatky příspěvků starší tří let, ani nevzal zřetel na přihlášky Úrazové pojišťovny dělnické pro Čechy a Úřadovny B. všeobecného pensijního ústavu v Praze, domáhající se přikázání nedoplatek příspěvků v přednostním pořadí; československému státu nebyl přikázán z nejvyššího podání za důl C. převodní poplatek v přednostním pořadí. Do rozvrhového usnesení podaly rekurs 1. hnědouhelné těžařské společenstvo, 2. spojený horní revír, 3. revírní bratrská pokladna, 4. Úrazová pojišťovna dělnická pro Čechy v Praze, 5. Úřadovna B. všeobecného pensijního ústavu v Praze, 6. Česká finanční prokuratura. Rekursní soud vyhověl rekursům 1, 2, 4—6, zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl, a uvedl v otázkách, o něž tu jde, v důvodech: Revírní bratrská pokladna napadá rozvrhové usnesení z důvodu, že jí pro odpor zástupce finanční prokuratury a zástupce bratří Sch. nebyly přikázány nedoplatky příspěvků starší tří let a že i výpočet tříletých nedoplatek a následkem toho i výpočet úroků z nich není správný. Stížnost není v žádném směru odůvodněna a nebylo jí vyhověno, neboť § 66 zák. čís. 242/22, jehož se stížnost dovolává, neustanovuje, že pojišťovací příspěvky k bratrským pokladnám jsou zadrželé, nebyly-li zapraveny do 15. dne měsíce, který následuje měsíci, v němž se předpis stal, a není tedy správný názor stěžovatelky, že vzhledem k příklepu, který se stal 7. prosince 1929, měly zadrželé tříleté nedoplatky čítány býti za měsíce listopad 1926 až listopad 1929, naopak první soud zcela správně počítal nedoplatky ty za dobu od 7. prosince 1926 do 7. prosince 1929, tedy nedoplatky tříleté ode dne uděleného příklepu zpět čítaje, jak to předpisuje § 216 první odstavec čís. 2 ex. ř. Soud rekursní nesdílí názor stěžovatelky, že tyto zadrželé příspěvky neměly býti přikázány, — jak tomu jest u daně výdělkové vzhledem k judikátu čís. 150 bývalého vídeňského nejv. soudu ve smyslu § 216 první odstavec čís. 2 ex. ř., pokud se týče § 265 zák. čís. 76/1927, totiž nedoplatky jen dvouleté, starší pak, nejvýše však tříleté jen tehdy, byl-li nedoplatek knihovně zajištěn nejdéle do dvou let po jeho splatnosti, nýbrž že měly býti přikázány beze všeho obmezení na dobu zadrželosti tak, jak byly účtovány, poněvadž, třebaže posud platí ustanovení § 246 čís. 3 ex. ř., podle něhož přednostní právo pro nedoplatky příspěvků k revírním bratrským pokladnám není

časově obmezeno, jest uvážiti, že ustanovení §§ 242—246 ex. ř. o dražbě horních nemovitostí obsahují jen zvláštní úchytky od všeobecných předpisů o dražbě jinakých nemovitostí a že proto rozsah přednostního práva pro tyto příspěvky posuzovati jest podle všeobecného předpisu § 216 prvý odstavec čís. 2 ex. ř., pokud se týče § 265 zák. čís. 76/27 a že tedy v žádném případě starší než tříleté nedoplatky přikázány býti nemohou.

Úrazová pojišťovna dělnická pro Čechy v Praze a Úřadovna B všeobecného pensijního ústavu v Praze stěžují si, že na jejich přihlášky nebyl vzat zřetel s odůvodněním, že z výkazů nedoplatků, přihláškám připojených nevyplývá rozdělení na jednotlivé, v dražbě prodané nemovitosti, pokud se týče že se tyto nedoplatky vztahují na provozování dražebně prodaných nemovitostí. Tento názor není správný. Podle judikátu čís. 150 bývalého nejvyššího soudu Vídeňského a podle rozhodnutí téhož soudu ze dne 14. března 1916, č. R II 67/16 Spruch Rep. čís. 258 úř. sb. čís. 1687 přísluší příspěvkům k Úrazové pojišťovně dělnické a k Všeobecnému pensijnímu ústavu přednostní právo zástavní přede všemi soukromoprávními pohledávkami na nemovitostech, zaměstnavateli patřících za předpokladů a obmezení, za nichž podle § 76 zák. ze dne 25. října 1896, čís. 222 ř. zák. dani výdělkové propůjčeno bylo zákonné právo zástavní na nemovitostech daní povinného. Na místě § 76 cit. zák. nastoupil předpis § 265 druhý odstavec zák. ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. o přímých daních, podle něhož jen dvouleté nedoplatky daně výdělkové s úroky a s příslušenstvím požívají zákonného zástavního práva na nemovitostech daní povinného, které výlučně nebo převážnou měrou slouží provozu živnostenského podniku, dani podrobeného, majiteli těchto nemovitostí patřícího, i když nejsou knihovně zajištěny, starší pak nedoplatky, nejvýše však tříleté jen, byly-li nejdéle do dvou let po splatnosti zajištěny. Ohledně pensijního ústavu viz § 72 zák. čís. 26/1929 sb. z. a n. K přihlášce Úrazové pojišťovny dělnické připojeny byly výkazy nedoplatků příl. A, B, C, D, E, z nichž výkaz lit. C, znějící na 20.484 Kč 39 h má výslovné označení »důl C. I a II« a vykazuje nedoplatky od 14. ledna 1927, tedy ne starší tří let, které ostatně ad E II 137/27 na vydražených nemovitostech byly včasné zajištěny, takže proti přikázání žádané jedné šestiny těchto nedoplatků, t. j. 3.414 Kč s přísl. v pořadí výsadním nemůže býti námitek. Ve výkazu příl. A, znějícím na 14.505 Kč 73 h a ve výkazu příl. E, pokud jde o nedoplatky 1.384 Kč 10 h, 5.095 Kč 70 h, 2.300 Kč 30 h, 893 Kč 15 h a 1.813 Kč 05 h celkem 11.486 Kč 30 h, které nejsou starší tří let a byly knihovně včas zajištěny pod E II 9/29 a E III 12/30, není sice vyznačeno, kterého dolu se týkají, leč ze srovnání členského čísla dotyčného podniku v poznámce výkazu E uvedeného s členskými čísly výkazů lit. B, C a D pokud se týče s jich označením lze zjistiti, která z prodaných nemovitostí jest nemovitostí podnikovou pro jednotlivé položky pojistného. Ostatně mohl si soudce, jednání řídící, podle § 212 ex. ř. vyžádati potřebné vysvětlení o tom, kterého dolu se jednotlivé výkazy nedoplatků týkají, od přítomného dlužníka po případě od přihlašujícího ústavu vrácením výkazů k doplnění. Přihláškou čís. ř. 155 přihlásila Úřadovna B Všeobecného pensijního

ústavu v Praze nedoplatky 1.621 Kč 10 h, 2.325 Kč 80 h a 554 Kč 10 h a odvolala se na výkazy těchto nedoplatek, připojené k přihlášce k dražebnímu roku čís. ř. 124 (č. l. 402), z nichž výkazy na prvnější dva nedoplatky neobsahují sice označení dolu, výkaz na 554 Kč 10 h však označuje výslovně důl C. Leč také v tomto případě mohl si soudce projednávatíc dotazem na přítomného dlužníka Arnolda E-a po případě vrácení výkazů k doplnění zjednatí jasno, kterého objektu se výkazy nedoplatek týkají. Ve stížnosti není zmínky o nedoplatku 1.621 Kč 10 h a nelze proto k němu přihlížeti. Důvod, pro který první soud nepřihlížel k přihláškám ad 4 a 5, ohledně této jen, pokud jde o nedoplatky 2.325 Kč 80 h a 554 Kč 10 h není tedy v souhlasu s předpisy zákonnými, zředu uvedenými.

N e j v y š š í s o u d rekursu vymáhající věřitelky, revírní pokladny vyhověl potud, že změnil napadené usnesení tak, že obnovil usnesení prvního soudu, pokud jím nebyly přikázány z rozvrhových podstat: 1. Všeobecnému pensijnímu ústavu v Praze nedoplatky na pojistných příspěvcích v částce 2.325 Kč 80 h. 2. Úrazové pojišťovně dělnické v Praze nedoplatky na úrazových příspěvcích v částce 14.505 Kč 73 h, 5.095 Kč 70 h a 2.300 Kč 30 h; jinak dovolacímu rekursu nevyhověl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Stěžovatelka napadá usnesení rekursního soudu v několika směrech. Především má za to, že rekursní soud neprávem jí nepřikázal napadeným usnesením z nejvyššího podání, docíleného za prodané horní nemovitosti, nedoplatky příspěvků starší tří let. V tom směru není stěžovatelka v právu. Že pohledávkám bratrských pokladen přísluší výsadní zástavní právo na horních nemovitostech jen s věčným a časovým omezením stanoveným pro nedoplatky výdělkové daně, bylo zevrubně odůvodněno v rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 9598 sb. n. s. a stačí proto stěžovatelku odkázati na odůvodnění tohoto rozhodnutí. Právem proto nepřikázal rekursní soud stěžovateli nedoplatky příspěvků starší tří let, počítajíc nazpět ode dne příklepu. Pokud stěžovatelka poukazuje k tomu, že zadrželé tříleté nedoplatky příspěvků měly býti správně čítány za měsíce listopad 1926 až listopad 1929, ježto pojišťovací příspěvky k bratrským pokladnám jsou zadrželé teprve, nebyly-li zapraveny do 15. dne měsíce, který následuje po měsíci, v němž se předpis stal, přehlíží, že z ustanovení §§ 66 a 76 zákona ze dne 11. července 1922 č. 242 sb. z. a n. nic takového neplyne, a že netřeba řešiti, zda takový nárok přísluší stěžovateli podle jejich stanov, ježto stanovy ty byly předloženy stěžovatelkou až s dovolacím rekurssem, takže nelze k nim přihlížeti jako k novotě nepřípustné v rekursním řízení. Nepochybil proto první soud, přikázav stěžovateli zadrželé nedoplatky s úroky od 7. prosince 1926 do 7. prosince 1929, a právem schválil rekursní soud tento názor prvního soudu. Je proto dovolací stížnost v obou uvedených směrech bezdůvodná.

Pokud jde o nedoplatky na příspěvcích pensijního pojištění, přihlášené úřadovnou B pensijního ústavu v Praze v částce 2.325 Kč 80 h a 554 Kč 10 h, právem nařídil rekursní soud soudu prvému, by při novém rozvrhovém usnesení přihlížel k přihlášené částce 554 Kč 10 h s příslušnými úroky, ježto z výkazu o nedoplatku tom, potvrzeného co do vykonatelnosti, plyne, že se týká dolu C., takže přihláška nedoplatku toho je úplně jasná a zřetelná a nejde o nedoplatek starší dvou let; požívá proto nedoplatek ten, jak správně dovodil rekursní soud, přednostního pořadí a nebylo dovolacímu rekursu proti jeho přikázání vyhověno. Jinak se má však věc, pokud jde o druhý přihlášený nedoplatek v částce 2.325 Kč 80 h s příslušnými úroky. Šlo o dražbu tří horních těles a každé z těchto horních těles bylo samostatně vydraženo. Bylo proto povinností Úřadovny B pensijního ústavu v Praze, by učinila svou přihlášku tak, by z ní bylo zřejmo, kterého z uvedených tří horních těles se týká. Z §§ 209 druhý odstavec, 210 a 213 ex. ř. vyplývá, že veřejné orgány nemají při rozvrhu nejvyššího podání více práv, než jiní zástavní věřitelé a že platí i pro ně zásada § 210 ex. ř., podle níž lze hledět k přihlášeným nárokům jen potud, pokud byly před rozpočtovým rokem anebo při něm prokázány předloženými listinami, nebo pokud jsou zjevné z knihy pozemkové a z exekučních spisů. Podle poslední věty § 211 ex. ř. není po skončeném rozpočtovém roku doplnění přihlášky již přípustno, podle § 213 ex. ř. má soudce při odporu proti přihlášené pohledávce objasnit všechny pro rozhodnutí důležité okolnosti při rozpočtovém roku samém slyšením stran, které jsou přítomny a odporem dotčeny. Další úřední šetření zákon nepřipouští, následky nedostatečnosti písemné přihlášky a nepřítomnosti u rozvrhového roku musí nésti strana bez rozdílu, zda jest veřejným orgánem, či osobou soukromou. Učinila-li tudíž Úřadovna pensijního ústavu tak nedostatečnou přihlášku, že z ní nelze seznati, kterého z jednotlivých samostatně vydražených horních těles se přihláška týká, právem nepřihlížel první soud k přihlášce té a nesměl přihlášku tu, jak rekursní soud míní, vraceti k doplnění. Pokud rekursní soud má za to, že bylo povinností prvního soudu, by si podle § 212 ex. ř. dotazem na přítomného dlužníka Arnolda E-a zjednal jasno, kterého objektu se přihláška ta týká, nelze mu přisvědčiti, neboť dotaz takový by byl jen tehdy na místě, kdyby šlo o přihlášku jasnou a šlo by o pravost a pořadí přihlášeného nároku, dotaz takový však odpadá, když jde o přihlášku obsahově neúplnou a nejasnou. Bylo proto vyhověti dovolacímu rekursu do napadeného usnesení, pokud jím nařízeno bylo prvnímu soudu, by při novém rozvrhovém usnesení přihlížel k pohledávce v částce 2.325 Kč 80 h, přihlášené Úřadovnou B pensijního ústavu v Praze, a odepřít nedoplatku tomu uspokojení z nejvyššího podání.

Čís. 10876.

Otázka, zda a jaká dědická dohoda byla mezi svépřávními uzavřena, a zda a pokud jest dohoda závazná, jest věcí dědiců, již si ji musí po případě vyřídit sporem, její řešení není věcí pozůstalostního soudu.